

Dag 351 – vrijdag 13 december

Oh wat voel ik me ellendig vandaag. De bubbels van gisteravond knallen na in mijn hoofd. Helaas is mijn Nederlandstalige collega met verlof vandaag dus een ziekte dagje zit er niet in. Ik stuur wel een berichtje naar het werk dat ik zal thuis werken en probeer nog wat voort te slapen. Lagun vindt echter dat ik genoeg geslapen heb en zet het op een blaffen rond tien voor 8. Ouch. Dit wordt toch geen nieuwe gewoonte hé?

's Avonds is er een Canisha-vergadering. Lagun kan niet mee deze keer en moet alleen thuis blijven met Bart en Darko en Yana. Wanneer ik 's avonds laat thuis kom, ligt hij braaf in zijn bench te soezen. Ik negeer hem en ga recht naar boven.

Ik hoor geen klachten, mijn kleine man is flink geweest.

Dag 352 – zaterdag 14 december

Alweer geblaf vroeg in de ochtend. Tien na zeven deze keer. Neen hé. Ik strompel gepikeerd naar beneden, trek het dekontje verder over Laguns bench en ga terug naar boven.

Slapen zit er niet echt meer in maar op zijn minst zal ik hem duidelijk maken dat hij er niet uit mag wanneer hij huilt. Iets na achten is het nog steeds stil. Ik ga nu zelf naar beneden voordat Lagun kan hervallen en hij opnieuw in de fout gaat.

Het is groepstraining deze voormiddag in ons centrum in Evergem. Met het mooie weer trainen we buiten.

We bouwen de 'up' verder uit en in plaats van met de voorpoten nu gewoon ergens op te springen, mogen de gevorderde hondjes met de voorpoten proberen op te springen tegen een muur. Lagun hoeft deze oefening in principe nog niet te doen maar ik heb er wel vertrouwen in dat hij het kan en probeer het uit. Eerst even met de voorpoten op de oplegger die er staat... maar daar is meneertje iets te enthousiast. Hij springt er volledig op, met alle vier zijn poten! Stel je voor dat hij dat doet bij iemand in een rolstoel. Ik kan wel gekken dat hij klein is maar een schoothondje kan je hem ook maar moeilijk noemen. ☺ Even temperen dus en vanaf de tweede keer gaat het weer goed. Mooi zo. Nu de muur dan. We gaan voor de muur staan, ik geef hem een 'up' en jawel hoor, moeiteloos plaatst hij zijn voorpoten tegen de muur. Joepie! Nu moet ik dat eens op het werk uitproberen. Zou hij de lift kunnen roepen door op de knop te drukken? Wel oppassen natuurlijk dat hij niet op de alarmknop springt...

We krijgen een nieuw tuigje vandaag. Ik heb verteld over zijn recente ontsnappingen en het wandelen aan de lijn zonder trekken gaat nog steeds moeizaam dus Gerrit beslist om me *een easy walker* te geven. En easy dat dat is! Niet te geloven. Lagun stapt van meter 1 netjes een mijn zij. Ik hoef geen ene keer nog te stoppen, van richting te veranderen, cirkeltjes te lopen, ... Prettig vindt hij het duidelijk nog niet maar dat verandert zodra ik hem wat leuke oefeningen laat doen. Hij vergeet al gauw dat hij het ding aan heeft.

Vandaag komt er een nieuw hondje op bezoek. Een witte Zwitserse herder van enkele maanden oud. Ik had het zelf nog niet opgemerkt bij het binnenkomen in het centrum maar de viervoeters wel. Ogenblikkelijk staakten al onze honden hun spel toen die vreemde eend hun bijt binnen kwam. Zelfs

de honden die achter een hoek stonden en de nieuweling dus nog niet konden zien. Zouden ze elkaar nu hebben verwittigd? Zalig om te zien zo een 'roedel'.

's Namiddags zouden we eerst naar een Triumph-dealer rijden om wat reclame te maken voor het volgende MAG-evenement en daarna bij een vriendin in Ottignies en Lagun mag mee. Bij de dealer laten we Lagun achter in de auto. Is dat wel een goed idee? Ik heb lekkers gebakken voor bij mijn vriendin en dat moet ook in de auto blijven staan. We stoppen het weg bij het reservewiel, vlak onder Lagun zijn neus. Hij moet wel moe genoeg zijn blijkbaar want wanneer we een uur later terug in de auto komen, ligt Lagun braaf te soezen... weliswaar op mijn zitje. Zou ik beter ruiken dan dat gehaktbrood? ;-)

Wijzelf zijn ook best moe en beslissen om toch niet meer door te rijden naar Ottignies. We keren huiswaarts en ik kijk uit naar een rustig avondje voor de tv, met de woefjes aan mijn voeten.

Lagun heeft weliswaar een andere interpretatie van "rustig". Hij blaft geregeld naar iets in de tuin. Het is nochtans donker, de Mechelaartjes reageren niet en het kiertje onder het gordijn is ook niet zo groot. Ik oefen de 'speak' maar dat lijkt tevergeefs. Deze ochtend tijdens de training mocht iedereen zijn hond eens laten blaffen op commando en dat lukte wonderwel, het werd een heus concert. Er was maar 1 koorknaapje dat niet mee deed: Lagun.

's Avonds komt het filmavondje er inderdaad van. Het eerste in zeven maanden tijd! Natuurlijk kan dat niet onverstoord verlopen. Ik breek een wijnglas en terwijl ik het opkuis en de scherven in de berging zet, sluipt Lagun achter me aan om aan de scherven te gaan likken. Jeetje, dat kan toch geen deugd doen liefje?! Ik onderschep het kleine grut gelukkig vrij snel en zet de scherven op veiliger hoogtes.

Dag 353 – zondag 15 december

Ik ben vroeg wakker deze ochtend. Nog voordat Lagun begint te blaffen alleszins. Ik begin met de garage uit te mesten en nog wat hout uit de tuin te halen want Koen komt nog spullen halen en hout voor zijn stoofvuurtje. Terwijl ik een halfrot houtpalet sta te breken in de tuin, kan ik niet rap genoeg zijn om de brokken weg te moffelen. Lagun en Yana staan te popelen om me te helpen dat hout te versnipperen. Lief van jullie hoor maar niet deze keer, dit hout splintert te veel schatjes.

Ik krijg mijn beweging wel. Garage – zolder – tuin, twintig keer over en weer. De viervoeters snappen er niks van en Yana lijkt te denken dat ze maar best gewoon aan mijn been kan plakken. Ik ben toch wat vermoeid precies en op een van mijn zoveelste trips naar de zolder, zal ik dat ook geweten hebben. Ik krijg de trapladder knal op mijn hoofd. *****!

Wanneer even later ook mijn rug in staking gaat, houd ik het even voor bekeken. 't Is al bijna middag merk ik dan pas!! Verdorie! Spelklasje gemist met Lagun. ☹

's Namiddags moet Lagun een paar uurtjes de bench in. Wanneer we thuis komen, laten we de drie viervoeters meteen de tuin in en ze gaan door het lint allemaal. Precies wat opgekropte energie daar. Dat zal je leren vrouwtje om je zondagse bezigheid te missen...

Lagun toont vandaag bijzondere interesse in de kerstversiering... ik houd hem bang in de gaten.

Dag 354 – maandag 16 december

Oh wat is die easy walker ... gemakkelijk! Lagun wandelt uitmuntend naast me en maakt geen aanstalten meer om te trekken. En dat op zo een korte tijd en met zo een 'zacht' middel! We krijgen heel veel goedkeurende blikken in het station.

Vandaag vindt de officiële voorstelling van het nieuwe strategische plan plaats voor al het personeel en dat omvat natuurlijk ook Lagun. Deze keer laat ik hem echter zijn jasje aan. Zo een oefening heeft hij op het werk nog nooit gehad en het wordt hoog tijd lijkt me.

Al zal het uiteraard meer een oefening worden voor de collega's dan voor onze jongste spruit.

Het is broeiend heet in de zaal en Lagun jammert de hele speech door maar net zachtjes genoeg zodat bijna niemand het opmerkt. Ik zou ook willen jammeren, het is best lastig zo recht blijven staan in die warmte.

De meeste collega's kennen het principe van het jasje en zijn dan ook enorm teleurgesteld wanneer ze het op Laguns rugje zien prijken. Ik hoef slechts drie handen weg te houden.

's Namiddags houdt Lagun zich heel stilletjes bezig. Een beetje te stil... tegen de tijd dat ik dat beseft heeft hij zijn varkentje helemaal vernield en ligt onder het bureau van Sarah een tapijt aan stoffen ingewanden. Het zou nog kunnen doorgaan voor een kerstlandschap. ;-)

Deze middag krijgen mijn collega Patrick en ik tegelijk zin in onze appel. Lagun gaat traditioneelgewijs wel post vatten voor het bureau van Patrick. In mijn klokhuis is hij niet het minst geïnteresseerd. Hoe zou dat toch komen?!

's Avonds krijg ik echter wel een stukje appel terug van Lagun. Bwerk.

Dag 355 – dinsdag 17 december

Het kleine grut gunt het me niet vandaag; hij blijft maar blaffen 's ochtends vroeg op mijn thuiswerkdagje. Zucht.

Ook heeft hij geen zin in zijn ontbijt. Ai ai, het wordt weer een van die dagen...

Even later vind ik wat gal op het tapijt. Maar kereltje toch. Voelen we ons niet zo lekker vandaag? Je ziet er nochtans in vorm uit.

's Avonds komen Wim en Sabine op bezoek samen met hun drie Husky's. We trekken er op uit voor een avondwandeling met de zes 'vriendjes'. Lagun is geenszins geïntimideerd door de drie beren naast hem en wil voortdurend spelen. Darko ziet dat lichtjes anders. ;) Maar al bij al verloopt de wandeling prima.

's Avonds wanneer we al in bed liggen, begint Lagun te huilen in de bench. Dat is toch niet normaal dus ik ga kijken en laat hem even uit de bench. Hij stormt naar buiten en ik vermoed dat hij moet overgeven maar neen hoor, hij staat me kwispelend uit te dagen om te spelen. Zelfs geen plasje of hoopje. Zo niet hé kereltje. Terug die bench in.

We krijgen een rustige nacht verder.

Dag 356 – woensdag 18 december

Ik loop weer achter op schema deze ochtend en beslis om Lagun pas eten te geven op kantoor in Brussel. Terwijl ik mijn spullen bijeen scharrel lopen de viervoeters een kwartiertje buiten. Zou mormeltje zijn behoeftes gedaan hebben? Ik zal het gauw genoeg ontdekken.

Gelukkig geen ongelukjes op het perron. De treinsamenstelling is weliswaar wederom gewijzigd en we komen opnieuw terecht in tweede klasse. Lagun is een beetje neuterig vandaag. Dat komt wellicht door het teveel aan ruimte dat hij nu heeft.

Op werk aangekomen, schotel ik hem zijn korreltjes voor maar meneertje wil ze alleen maar opeten als ze op de grond liggen en probeert zijn kom omver te duwen met zijn neus. Ik zeg een keer streng 'non' en Lagun komt niet meer omtrent zijn etensbak. Oei, hij zal nu toch niet het verkeerde verband gelegd hebben zeker? Hij zal toch wel weten dat mijn 'non' bedoeld is voor het omver gooien van zijn bakje en niet dat hij niet aan zijn korrels mag komen? Het is toch zelfs voor een vertaalster niet altijd makkelijk die hondentaal.

Lagun ligt lang in zijn bench vandaag. Ook jammert hij een paar keer plots van de pijn. Maar pijn waar en van wat? Een keer heeft hij het voor wanneer hij zijn speeltouw in zijn snoet neemt en met zijn kopje schudt en even later wanneer hij op zijn rug gaat liggen rollen. Niks te bespeuren bij een grondige inspectie. Het blijft ook bij die twee keer.

Omdat ik een beetje op zijn gewicht moet letten, tracht ik hem toch nog een paar keer zijn korreltjes voor te schotelen maar het kan onze kleine man niet boeien. Toch tandpijn?

Zijn Poolse fan komt nog eens binnen, ziet de kom met korrels op mijn bureau staan, neemt er ongevraagd en vingervlug eentje uit en voert het aan Lagun die het zonder aarzelen al kwispelend aanneemt. Wat?!

Grrrr.

Ik zet hem meteen zijn korrels nog eens voor en hij smikkelt ze toch wel tot de laatste smakelijk op zeker?! Begrijpe wie begrijpen kan. 't Is toch altijd lekkerder op een ander precies.

Na het werk keren we niet huiswaarts deze keer. Neen we gaan lekker naar de kerstmarkt in Brussel. Een aperitiefje in de Irish Pub waar onze kleine vriend spontaan een grote bak water krijgt – die hij uiteraard even later omver stampet... Daarna gaan we lekker tapas eten in de tapasbar die Lagun al goed kent. Maar de tapasmensen zijn Lagun al vergeten blijktbaar. Hoewel, het zijn precies nieuwe uitbaters. Nieuwe uitbaters die er niet zo happig op zijn om een hondje binnen te laten maar die niet durven te weigeren ook. Zou het komen door onze getatoeëerde langharige kompanen? Of omdat er eigenlijk toch niet zo veel volk zit binnen? Lagun herkent het restaurantje en gaat spontaan in zijn hoek liggen.

Omdat ik zijn avondeten niet mee heb, krijgt de kleine man dan toch eens restjes van tafel. Foei vrouwtje! Maar we zoeken er wel de stukjes vlees uit die niet in de olie en tapenade zwemmen... uiteindelijk wordt het een portie niertjes die eigenlijk niemand van ons had besteld. Lagun is er niet rouwig om.

We trekken verder naar de kerstmarkt waar het intussen al over de koppen lopen is. De moed zinkt me een beetje in de schoenen. Doe ik mijn lieverd dit echt aan? Die zee van voeten en schoenen die op hem gaan af komen? Al dat lekkers op de grond? Al dat lawaai, die geurtjes, die andere viervoeters... maar Lagun vertoont geen tekenen van stress. Hij stapt zelfs netjes achter mij wanneer ik hem dat vraag. Veilig beschermd door mijn schenen die de klappen opvangen. Wonderbaarlijk. Pas wanneer we in open ruimtes komen, wordt de dappere ziel een beetje minder dapper. Of toch een beetje minder flink en gaat hij in stofzuigermodus.

Een uurtje later hebben we het toch allemaal wel gezien vind ik en we nemen de trein terug naar huis. Een andere trein dan anders, vanuit een ander station dan anders. En we moeten overstappen in Gent, wat ook anders is dan anders. Maar Lagun kent de routine en gaat flink en rustig liggen onder mijn stoel in de trein, stapt netjes mee in Gent om over te stappen, laat zich bewonderen door de kaartjesknippers... ik kon niet fierder zijn.

Dag 357 – donderdag 19 december

Na die drukke dag van gisteren werken we gelukkig opnieuw thuis vandaag. Normaal zouden we vandaag naar Brussel trekken om morgen thuis te werken zodat ik de whisky tasting van morgenavond deftig zou kunnen voorbereiden maar autopech beslist daar anders over.

Ik hoor niemand echt klagen.

Buiten de Mechelaartjes misschien die niet zo vermoeid zijn van een kerstmarkt en die het niet zo fijn vinden dat vrouwtje gestresseerd naar dat scherm zit te staren en op dat rare bord zit te tokkelen met haar vingers.

Kon ik jullie maar uitleggen dat ik soms ook eens hard moet werken voor mijn centjes hé, voor jullie lieverds...

De rest van de avond duik ik de keuken in om hapjes voor te bereiden voor morgenavond. Dat vinden de viervoeters dan ineens wel weer interessant en ik breek meermaals bijna mijn nek wanneer ik dan toch weer vergeet dat er een viervoeter achter mij is komen liggen. Zouden ze me expres in de val proberen te lokken in de hoop dat er een schaal met lekkers tegen de vlakte zou gaan? Ik vraag het me soms toch af.

Ik had Yana en Darko lang geleden aangeleerd om niet in de keuken te komen wanneer ik daar met eten bezig ben. 't Wordt dringend tijd om die goede gewoonte opnieuw in te voeren.

Dag 358 – vrijdag 20 december

Vandaag werken we dus ook thuis. De eerste gasten die arriveren 's avonds hebben een geste mee voor de woefjes: een pieperspeeltje en een peluche... Twee keer 'jeetje'. Eigenlijk zijn ze beiden bedoeld voor onze kleine bruine vriend met zijn gouden kijkers maar die krijgt niet echt de kans. Yana gaat aan de haal met de pieper en krijgt bloeddorst in haar oogjes en Darko verscheurt in een recordtempo de peluche. Jij mag de wollen ingewanden hebben Lagun... Ocharme denk ik dan maar de kleine man lijkt daar meer dan tevreden mee. 😊

Er komen vanavond een paar gasten die geen honden gewoon zijn maar die er geen probleem van maken dat Darko en Yana en Lagun vrij rond lopen in huis. Ik had een barricade klaar gezet om ze in

de keuken te houden maar dat blijkt dan toch niet nodig te zijn. Ik raad iedereen aan om de viervoeters te negeren en iedereen houdt zich daar aan en aanschouw: binnen de vijf minuten liggen ze alle drie rustig neer. Of zouden ze ook al bedwelmd zijn door de whiskygeuren? 😊